

og jeg kunde remsse mange Eksempler op i den Retning, men det blev saa udførlig debatteret og omtalt af Ordføreren i Fjor, da denne Sag var for, at jeg ikke finder det nødvendigt. Hvis nogen ønsker at gøre sig bekendt med det, ville de kunne se det i Rigsdagstidenden i Forhandlingen om Sagen den Gang. — Jeg skal nu kun gøre nogle enkelte Bemærkninger om selve Lovforslaget. Lovforslaget taler jo saa temmelig for sig selv. Der er stet nogle enkelte Forandringer i det. Vi have denne Gang forlangt, at der skal fastsættes Garantier ogsaa for Arbejdslønnens rettidige Udbetaling, ligesom at der skal fastsættes en eftergængs Dagløn for paagældende Arbejde eller Sagens Priskuranter passende Minimaldagløn. Den sidste Passus fandtes ogsaa i det tidligere Lovforslag, den anden Passus ere vi senere komne paa det rene med burde medoptages med, og dermed sigtes naturligvis til, at Staten og Kommunerne ved Affattelse af Kontrakter skulle kasse sig Garanti for, at Entreprenørerne ere solide Folk, der virkelig ogsaa kunne betale deres Arbejdere for det af dem udførte Arbejde. Der er i denne Paragraf indført Ordet „gængs“ Dagløn. Man mente nemlig, at det ikke var rigtigt udelukkende at holde sig til Sagens Priskuranter, idet der kunde være mange Steder, hvor Sagen ikke havde nogen Priskurant, og man har derfor brugt Ordet „gængs“ Dagløn. Der har været Dnsfer fra forskellig Side om, at man ogsaa skulde optage i dette lille Lovforslag en Bestemmelse om, at der skulde gives Erstatning for Ventetid af de paagældende Entreprenører, og det kunde der maasse ogsaa være meget, der talte for; thi det er ikke sjældent ved saadanne Arbejder, at de Folk, der skulle udføre dem, af forskellige Grunde maa gaa og vente i flere Dage, og der var vel noget, der talte for, at det burde være anderledes ved Statens og Kommunens Arbejder; naar Arbejderne ved disse maatte gaa og vente, var der noget, der talte for, at denne Ventetid blev betalt. Jeg tror at kunne henvise til, at der endogaa her i Rigsdagsbygningen foregaar saadan noget. Saa vidt mig bekendt, er det ikke saa sjældent, at de Typografer, der arbejde her paa Trykkeriet, maa i timevis vente eller endog maa staa og vente halve eller hele Dage, naar Rigsdagen holder Ferie eller ikke har noget at bestille. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig paa deres Fortjeneste, maasse de tjene saa rigeligt til andre Tider, at de holdes skadesløse derved; det ved jeg ikke, men megen Ventetid have de, og der kunde nok være noget, der talte for,

at en saadan Ventetid blev betalt. Vi have imidlertid ikke indført det i Lovforslaget for ikke at lægge flere Vanskeligheder i Vejen for Sagen, end der kan være i Forvejen; jeg skænker det kun denne Omtale, fordi vi ere blevne anmodede om at optage det i Lovforslaget, og vi have ved Siden deraf ment, at det var en Sag, man mere kunde henvise til. Ordning mellem Sagorganisationerne, Svendene paa den ene Side og Mestrene paa den anden. Det er mange Steder ordnet saaledes, at Arbejderne saa deres Ventetid betalt, f. Eks. ved Bladene, og paa mange Trykkerier er det saaledes ordnet, at de saa Betaling for hver kvart eller halve Time, de vente, saa der er noget, der kunde tale for det. Vi mene imidlertid, at det er noget, som Sagorganisationerne burde tage fat paa, men som vi ikke burde indføre i Lovforslaget. Endelig er der stet den Forandring, at sidst stod der i Lovforslaget: „Den normale Arbejdstid maa, indtil en Lov om en 8 Timers Normalarbejdsdag er vedtagen, ikke beregnes til over 10 Timer daglig“. Dette med den 8 Timers Normalarbejdsdag have vi taget ud; vi have ment, at det ikke var nødvendigt, at det stod der, thi vi kunde forstaa, at forskellige, sidste Gang Sagen blev forhandlet, hængte sig i dette, og vi mente ikke, at det var nødvendigt, at det stod der nu, Naar den Dag kommer, som jeg ikke tvivler om vil komme, at den 8 Timers Normalarbejdsdag bliver gennemført, vil det falde af sig selv, at dette Arbejde, her er omtalt, Licitationsarbejdet, ogsaa vil komme ind under Normalarbejdsdagen. § 2 er i Overensstemmelse med, hvad den har været tidligere med Undtagelse af, hvad der følger af denne lille Forandring med Hensyn til Garantien for Arbejdslønnens rettidige Udbetaling. § 3 er ny. Der var nemlig ingen Straffeparagraf i vort Forslag, som det blev forelagt i Fjor. Vi have nu opstillet en her, men jeg skal ikke indlade mig paa at sige, om de Summer, vi her have fastsat som Bøder, kunne være passende; derom kan der jo være delte Meninger og derom kan der forhandles. Det er vanskeligt at træffe det rigtige paa dette Omraade, men en Straffeparagraf for Overtrædelse og Brud paa disse Kontrakter og indgaaede Forpligtelser vil selvfølgelig være meget naturlig. Skulde den ikke være affattet saa aldeles overensstemmende med andres Dnsfer, er der ikke noget i Vejen for at forandre den i denne Henseende. — Jeg skal ikke gøre yderligere Bemærkninger, men kun gentage min Hensigt til Tingets ærede Medlemmer om at være med til at fremme denne Sag. Jeg tror, at man vil ind-